Ч. 235. Пятниця 17 (30) жовтня 1903. Рік XIII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостсвах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

(До ситуациї на Угорщинї. — Ґр. Лямсдорф в Парижи. — Замах на кн. Ґоліцина.)

Внаслідок покликаня Стефана Тіши на президента мінїстрів ситуация змінила ся на Угорщинї о стілько, що прийшло до розбитя лїберальної партиї і Апоній зі своїми приклонниками разом яких 30 до 40 послів виступить з лїберальної партиї. Після вістий в мадярских ґазетах др. Люкач задержить і дальше теку скарбу в новім кабінетї а з прочих позістануть може мінїстер справедливости Пльош і мінїстер Гонведів Кольошварі. Справи внутрішні обійме Гіеронімі, мінїстерство просьвіти і віроісповідань Берзевічі, а мінїстерство рільництва ґр. Сечений або ґр. Майлят. Мінїстром для Хорватиї має стати давнїй мінїстер Чех (Tsech).

На вчерашній конференциї лїберальної партиї відчитано проґраму, виготовлену комітетом девятьох, котра ставить такі жаданя: Зміни відзнак войскових в дусї засад дуалїзму; уживаня мадярскої мови у войсковій процедурі карній; признаня мінїстрови гонведів права рішаня в справах що-до вигод в службі войсковій; приділеня угорских офіцирів до угорских полків; образованя офіцирів в мадярскій мові; установленя точного стану чинного підчас мира; сконтинґентованя резерви запасової; зміни трилїтної служби на 2-лїтну. Вкінци містить проґрама заяву, що установлене язика армії єсть правом Корони. Партия лїберальна не бере в свою праґраму справи команди і язака службового.

По відчитаню тої проґрами мотивував Тіша зміни, яких жадає в проґрамі. Бесїду Тіши принято оплесками. Зміни відносять ся до образованя офіцирів. Проґрама комітету жадає, щоби угорскі учителї викладали в школах войскових і щоби від офіцирів вимагати безусловно знаня мадярскої мови. — Тіша жадав усуненя тої точки. — Дальше домагав ся Тіша зміни в уступі проґрами в справі заведень войскових. Уступ той має звучати: Єсть річию конечною, щоби в краєвих заведенях для образованя офіцирів плян науки змінити так, щоби більша часть предметів була викладана в мадярскій мові бодай в такій мірі, щоби поступ вступаючої до тих заведень молодежи угорскої не був спинюваний і щоби тоті вихованцї уміли вправно по мадярски. — Що-до дальших справ мадярскої мови в командї, зміни, які предкладає Тіша, відносять ся лиш до стилїзациї. Тіша жадає, щоби було сказано: Партия стоїть на тім становищи, що монарсї прислугує право установленя в части армії, походячій з Угорщини, мови, команди і служби а то на основі прав монарха, означених в §. 11 артик. XII. закона з 1867 р., признаного в дорозї конституцийній.

Опісля висказував Апоній своє становище супротив цїлого ряду точок, котре ріжнить ся від становища Тіши. — Сель промавляв в тім самім дусї, що й Тіша. — Іванка говорив против проґрами комітету. Наконець ухвалено відрочити мериторичні наради до нинї 4 год. по полудни.

Российский мінїстер справ заграничних ґр. Лямсдорф приїхав вчера рано до Парижа. На двірци повитав єго француский мінїстер справ заграничних Делькасе і российский амбасадор. Публика витала Лямсдорфа окликами: Най жиє Росия! — Echo de Paris доносить, що ґр. Лямсдорф вручив вчера президентови Любетови відручне письмо царя Николая, котре єсть справдешною апотеозою мира. Цар доказує в тім письмі, що Росия готова нинї більше як коли небудь вести дальше свою полїтику мира і має надію, що в союзї з Франциєю возьме участь в переведеню дїла мира, та що справи на европейскім всходї і в Азиї будуть щасливо залагоджені.

З Тифліса доносять про таку подію: Коли ґенерал-ґубернатор кн. Ґоліцин вертав вчера з женою з прогульки, напало на него під містом трох якихсь незнаних людий. Один з них зранив кн. Ґоліцина ножем в голову, а другі хотїли витягнути єго з повозу. Козак, що їхав з ґенер.-ґубернатор., кинув ся на напастників, але ті втекли до лїса і там сховали ся. Повідомлена о тім нападї полїция пустила ся в погоню і одного з напастників убила на місци, а двох тяжко ранила, так, що й они вскорі померли. Напастники ставили опір і зранили

---

7)

ЗЕЛЕНИЙ КРАЙ.

(З анґлійского — Андр. Мерріґого).

(Дальше).

То був мр. Родольфус Мурфі, мировий судия, що в цїлком новім, чорнім одїню стояв на сходах і пукав до дверий. Твердий, білий ковнїрик закривав єго висху шию, на грудях під ковнїриком була завязана краватка, в видї великого мотиля.

В краватцї виднїла шпилька, котрої головку творила позолочена підкова з штучним склом. В очах Тоніґого то скло заступало в повні диямант.

Вітшний вигляд старого Мурфіґого був отже бездоганний і коли він десять хвиль пізнїйше сидїв в найгарнїйшій комнатї напротив мс. Слеттері і після всяких правил просив єї о руку дочки для свого сина, не могла вдова в єго особі і поведеню нічого такого відкрити, що не годилось би з єго становищем заможного фермера, мирового судиї і предсїдателя повітової судової управи. Старий Роді мав дуже облесний язик і при тій нагодї робив він з того як найбільший ужиток. Вдова, як видко було, піддала ся дуже легко єго пересьвідчуючій бесїдї, бо пів години по єго приїздї умова що-до вінчаня була майже готова.

Головні точки умови звучали: Мс. Слеттері мала своїй дочцї Бридї в дни весїля дати сїмсот фунтів віна.

Мр. Родольфус Мурфі обовязував ся за те відступити того самого дня свому синови. Антонови Мурфі всї права, претенсиї, інтереси до великої ферми Кільманаґен з інвентарем, що всьо мало представляти таку саму суму як Бридине віно.

Надто скорий успіх переговорів грозив нагле в тім місци неудачию.

Именно Роді осьмілений таким успіхом виявив своє лакомство і зажадав від вдови, аби она крім віна додала ще дочцї дві три корови.

Вдова з недовірієм поглянула на него. Мурфі сейчас пізнав, що загнав ся за далеко і хотїв похибку направити, але було вже за пізно.

Не слухаючи дальшої єго бесїди, мс. Слеттері заявив єму рішучо, що мусить сама приїхати до Кільманаґен і там пересьвідчити ся лично о всїм і аж відтак може бути бесїда про дальші переговори і весїля.

— Лише не спішіть ся так дуже з вашими коровами, а до того ще від мене — бідної вдови! Нї, мр. Мурфі, я вам не рівня — мировий судия і Бог знає ще що! Ви раді би стягнути з мене послїдний лах і лишити мене на старість жебрачкою. Немов би то сїмсот фунтів не досить було, мусять ще бути корови! Ну, як Бог позволить, приїду в слїдуючім тижднї сама до Кільманаґен і як всьо так за стану, як ви менї описуєте — не гнївайте ся, пане Мурфі — тодї можуть обоє по місяци побрати ся, май не добрий місяць до вінчаня, але корови вибийте собі з голови, побачите їх хиба намальовані!

Очи Мурфіґого лакомо засьвітили на згадку великої суми гроший, однако дуже посоловіли, коли вдова так рішучо заявила, що приїде оглянути єго ферму. То була слаба точка в цїлій тій справі і все о тім думав. Як він зуміє оминути ту небезпечність, не знав ще до сеї хвилї. Однако доси сприяло єму щастє, то може найде ся ще який вихід і він разом з сином зуміють вже щось такого придумати, аби відвернути то грозяче нещастє.

Тому своїм звичаєм піддав ся він конечности і відповів з удаваною радостию:

— Гордий буду, мс. Слеттері, коли буду міг показати вам моє господарство. То хороша і добра земля, лише в тій хвили не маємо робітника, годі їх дістати, нї грішми нї добрим словом не звабиш їх. Тому мусите вибачити, коли не найдете всьо в таким порядку, як ми привикли.

— Так, так — додала вдова вже трохи лагіднїйше. — Добре кажете, низше трех шилїнґів і обіду крім того не дістане робітника. Немов би не було досить війни, мусить ще повітова управа — вибачте пане Мурфі — розпочинати будову дороги і робітникам хати будувати і тому нїхто вже не хоче робити в поли. Я сама вправдї не маю причини нарікати.

кількох поліциянів. — В сій самій справі доносять з Петербурга до берлиньских ґазет, що напад на кн. Ґоліцина виконано на приказ тайного революцийного комітету вірменьского в Тифлісї. Ґоліцина уважають загально за того, котрий постарав ся о то, що вірменьским церквам відбирають тепер їх майно, і котрий поборював опір Вірмен в найбрутальнійший спосіб. На его приказ стріляло войско до народу в Тифлісї, Суши, Ерівані, Баку і инших містах. Комітет революцийний постановив для того покарати его смертию.

Новинки.

Львів дня 29-го жовтня 1903.

— Іменованя. П. Мінїстер рільництва іменував лїсовими управителями асистентів лїсництва: Іґн. Щербовского, Евг. Котовского, Ів. Рудковского, Ерн. Бурачиньского, Мих. Сохацкого, Йос. Шміда і дра Володисл. Буржиньского, а асистентами елевів: Март. Кавецкого, Вит. Рошковского і Здисл. Ганчаковского.

— Конкурс оголосив комітет товариства господарского галицкого на три стипендиї для слухачів лїсного виділу академії рільничої у Відни по 800 кор. річно. — Убігаючі ся о ті стипендиї мають предложити сьвідоцтво іспиту зрілости з гімназиї або школи реальної, сьвідоцтво моральности і убожества. Крім того мають зобовязати ся, що по скінченю наук вступлять до державної служби лїсової. Стипендию уділяє ся на один рік. Стипендисти будуть обовязані робити кождого півроку по кождім півроці і зложити оба державні іспити. Виплата стипендий буде відбувати ся в 10 місячних ратах з гори. Поданя треба надсилати до дня 10 падолиста с. р. до комітету ц. к. гал. товариства господарского у Львові ул. Кароля Людвика ч. 8.

— Пискова і ратична пошесть. Ц. к. Намістництво видало розпорядженє в справі пошести пискової і ратичної в отсих повітах: Косів, Долина, Горлиці, Ясло, Лїско, Перемишляни, Стрий і Турка. В названих повітах утворено пошестні райони і замкнено їх для вивозу і привозу рогатої худоби і безрог. В тих повітах не вільно також відбувати торгів і вистав худоби, не вільно єї ладувати на зелїзниці. Вивіз худоби з сусїдних повітів дозволений лише за окремим дозволом Намістництва.

— Просьба. Посол Юл. Романчук оповіщує таку просьбу: Збираючи материяли до критичного виданя поезий Шевченка, прошу веїх, у кого є які рукописи, давнїйші або рідкі виданя і т. и., позичити менї на короткий час, а я готов дати всяку поруку, якої-б хто жадав, що зверну на час і без найменшого ушкодженя. Розуміє ся, всякі кошти пересилки я сам поношу. *Юл. Романчук* у Львові ул. Кампіяна 5 (а в часї засїдань ради державної Wien Abgeordnetenhaus).

— Дяківский іспит зложили перед комісиєю при архикатедральній церкві сьв. Юра у Львові дня 22 с. м.: Теодор Глушевский, питомець дяківскої бурси; Михайло Грицишин з Коршилова, зборівского деканата; Павло Килар з Воробіївки, тернопільского деканата; Мих. Крушельницкий з Могильниці, теребовельского деканата; Мих. Вовк з Гуменця, щирецкого деканата; Вас. Сидор з Борткова, унівского деканата; Мих. Литвин з Лапаївки, бускокого деканата; Ів. Сколоздра з Дроговижа, розділького деканата і Прокін Цап з Черпушович, яричівского деканата.

— З Коломиї доносять нам; На загальних зборах філїї Руского товариства педагогічного в Коломиї дня 25-го с. м. вибрано головою до виділу: о. Н. Гриньовского; членами Виділу: п. Григория Кульчицкого, п-ю Наталю Кобриньску, п. Теодора Рибака, п. Евгена Кульчицкого, п. Леонтия Кузьму і п. Івана Грицишина.

— Вісти з американьскої Руси. З рамени ради духовної одержали в Сполучених Державах душпастирскі посади отсї новоприбувші сьвященики з Галичини: о. Лев Левицкий в Mahanoy City, Pa.; о. Йосиф Чаплиньский в St. Louis Mo.; о. Іван Велигорский в Syracuse N. Y. (о. Ів. Велигорского представив в Syracuse о. Нестор Дмитрів з Northampton, Pa. — Дня 10 с. м. приїхав до Сполучених Держав новий руский сьвященик з Галичини о. Василь Гривняк з Нараева і обійме одну з тамошних парохій — Русини в Buffalo N. Y. купили дня 12-го вересня с. р. ґрунт під церков вартости 1.200 долярів — Русини в Ню-Йорку оснували (побіч істнуючих там вже руских товариств) нове під назвою „Запорожска Січ“. — В Вінїпеґу в Канаді має від сего місяця виходити руска часопись під назвою „Воля“, а в сїчни 1904 має відбутись в Канаді велике народне віче Русинів в справі рускої церкви і в инших важних справах. — Ходить чутка, що независимий православний епископ Серафим має висьвятити ще двацять попів для Канади. — В Вінїпеґу Русини будують нову церков; невдовзї буде вже докінчена. — З Куритиби в Бразилії надіслав до „Свободи“ Дмитро Іванків донись, в якій подав дещо з дїяльности п. Стефана Петрицкого, котрий торік виїхав зі Львова до Бразилиї. П. Петрицкий перебув вісїм місяців в місті Куритибі, а тепер їздить по кольонїях і помагає їм організуватись. За побуту в Куритибі потрудив ся богато коло читальнї „Просьвіти“, устроював вечерниці й відчити (мав 9 відчитів). Читальня розвиває ся, числить 60 членів, має власну гарну галю на вечерниці, кругольню і понад 1.000 мілїв майна. П. Петрицкий провадив там також школу з учениками. З бібліотеки користало 22 членів, прочитавши 174 книжок. Була гадка видавати руску ґазету, та видавнича спілка мала на се лише 120 мілїв. Сї гроші віддано тимчасом спілцї торговельній, з котрою злучили ся також кольонїї Понта-Ґросса і Ріо-Кляро. В Понта-Ґросса провадив торговлю Ст. Поповіч, але знеохочений хотїв закинути. Заохочений куритибскою спілкою приступив до неї і тепер веде ся не зле торговлю на три руки (в Куритибі, Понта-Ґросса і Ріо-Кляро). П. Петрицкий заложив дальші читальнї „Просьвіти“ в Іпаранґа і в Ріо-Кляро: до тої другої вписало ся 116 членів, а до торговельної спілки 47. До школи в Ріо-Кляро ходить в день 54 дїтий, а вечерами 17 парубків і дївчат.

— Розрухи в Станиславові. З нагоди відбуваючих ся виборів до каси хорих прийшло в Станиславові вчера до великих розрухів. Безпосередною причиною стало ся арештованє академіка Закшевского зі Львова, котрий перед кількома днями розпочав социялїстичну аґітацию. Закшевский вдарив був в лице Йосифа Бріка, начальника станисл. каси хорих, а прокуратория держ зарядила в наслїдок того его арештованє. Підчас коли арештованого ведено під ескортою до суду, вибухли в місті розрухи а зареквірованє войско обкинено камінєм. Вибори, в котрих голосувало вже яких 1000 виборців, відрочено а по відроченю повторили ся розрухи. Жандарми стрілили і зранили двох людий, одного тяжко а одного легко. Розрухи тревали до 11 год. в ночи і вибито множество шиб і ліхтарень. Двох поліциянів побито а кількох жандармів ранено камінєм. Арештовано загалом 54 людий.

— Померли: Мария з Кучиньских Цурковска, вдова по бл. п. Антонім Цурковскім,

---

Мій найми́т єсть вже у мене два роки, але заки я над ним змилувала ся, проганяно его з кождого місця, де був, а всьо лиш задля пияньства; ходить як навіжений, коли лиш випє чарку горівки. То справдї страшна річ, мр. Мурфі, як часто чарка бараболянки робить чоловіка худобиною!

— Дуже справедливо! — присьвідчив Роді і кивнув поважно головою.

— Як менї Бріда оповідала, належить ваш син до товариства тверезости?

— Так, очивидно, я-ж его так виховав і він вже від лїт не пе. То пияньство, прошу панї, то ціле нещастє Ірляндиї.

Роді випрямив ся і крикнув сильним голосом ті слова, наслїдуючи о. Гулїгана, котрий в послїдній проповіди в недїлю обернув ся був з тими словами до місця, де як раз сидів мр Мурфі.

— Я сам все був противний пияньству, хоч що правда, я не присягав від напитків. Знаєте, панї, як я роблю з пяницями, коли їх суджу в Балліклнкопе? „Хочете зложити присягу?“ — питаю їх. Коли відповідять „так“, то я відкладаю вирок на тиждень, а коли відтак при слїдуючім засїданю викажуть ся синьою лентою, що приступили до товариства тверезости, велю їм платити лиш пенса кари і кошти судові. Але коли зломлять присягу до двох місяців, засуджую без милосердия — тут голос Мурфі'ого став дуже строгий. — Дістають найвисшу кару сорок шилїнґів, або місяць вязниці.

— То дуже розумно, мр. Мурфі. Пияньство то страшна хиба! Але випити деколи капинку, коли ся єсть вже в старшім віці, не гріх. Правда, мр. Мурфі?

— Дуже справедливо.

— В дорозї було вам трохи холодно; може позволите капинку, мр. Мурфі?

— Ґа, коли так чемно просите.... З горячою водою, прошу. Поволи, все поволи з самоваром! Шкода добрий напиток надто розпускати. Так! Та чарка за ваше здоровлє! Многі лїта, мс. Слеттері!

При чарці ґроґу старі розговорили ся і стали дуже привітливими одно супротив другого. Роді оповідав історию свого вінчаня і скорої смерти жени. Не забув при тім суму, яку ему принесла в вінї его жінка, побільшити в десятеро. На одній брехни більше або менше, коли тут розходило ся о такий добрий інтерес, Роді'ому не зависїло. Мс. Слеттері відповіла з своєї сторони подібними річами.

— Ви може й не повірите, мр. Мурфі, але не було красшої ноги в цїлім ґрафстві, як мої, як я була ще дївчиною. І хлопці били ся о мене!

— Можу собі уявити — відповів Роді чемно. — Видко ще й нинї по вас колишню красу!

— Оповім вам також, як я взагалї дістала ся сюди; то пояснить вам відтак, чому я в случайній стрічи наших дїтий більше бачу, ніж би то на перший погляд можна гадати. Вірите в призначенє і долю, мр. Мурфі? Як почуєте мою історию, то зрозуміете, що я гадаю — то правдивий роман. Отже моя родина жила в ґрафстві Клер, де й я виховала ся разом з моєю сестрою Марґаретою Ми мали малу але хорошу ферму, недалеко від Енніс, котра сусїдувала з фермою мого вуйка Шевна. То був злобний, поганий чоловік, котрий заєдно над тим думав, як би ще й иншу ферму загарбати.

— Підлий, нужденний чоловік.

— Я була так напів заручена з одним молодим чоловіком, котрого отець мав малий склеп з посудою в Енніс. Але вмішав ся в то вуйко Шевн і грозив хлопцеви, що він скорше побачить его кров, або просто убє его, як мав би допустити до вінчаня! Ну і одного дня каже менї суджений: „Таки найлїпше буде для нас веїх, коли ми занехаємо вінчаня!“ — і так розбили ся заручини.

— Гіркий завід для вас!

— Чи ще! Час минав і ми мусїли відтак тиждень за тиждень всї инші гроші видавати на робітників і ще їх годувати найлїпшим, що мали. Осгаточно було менї того за богато і я сказала до сестри: „Яку ціль має то, що ми всї наші гроші викидаємо на тих непотребів, замість віддати ся за якого порядного хлопця?“ — „Правду кажеш“ — відповіла Марґарета. — „Отже“ — кажу я — „віддаш ся ти, чи маю я“ — „я не хочу тебе випереджувати“ — відповіла она — „ти о одинацять місяців старша, віддавай ся ти“ — і так ми порозуміли ся.

Мр. Слеттері перервала, аби наповнити на ново склянку свого гостя, а відтак почала знов оповідати плачливим голосом від горяча і сили напитку та від сумних споминів.

— Саме два місяці по тій розмові попав нам на очи перший раз покійний Джемс Слеттері, дай єму Боже царство небесне. Не хороший з лиця і цїлком такий малий, як ви, мр. Мурфі. Лиш два рази взагалї бачила я его перед весїлєм. Ми в той спосіб его пізнали. Я і Марґарета сидїли коло вікна, коли надійшов молодий хлопець і спитав нас, чи ми може не бачили де его чорної корови, що заблукала ся. Цїлком так само як ваш Тоні, мр. Мурфі, що з таким питанєм прийшов до моєї Бріди

пароху в Черници, брідского деканата, в 78-ім році житя; — Емилія з Лопатиньских Шепаровичева, вдова по бл. п. Остапі Шепаровичу, пароху в Чернолізцях, дня 26 с. м., в Коломиї, в 64-ім році житя.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 29 жовтня. Вість о замаху на еп. Штадлера в Сераєві єсть безосновна.

Будапешт 29 жовтня. Приклонники Апонія просили Тішу, щоби він ще раз старав ся виєднати у Цісаря уступки зближені до жадань Апонія, щоби тойже міг остати ся в більшости, але Тіша відповів, що всякі заходи були би надаремні, бо Цісар не хоче робити дальших уступок.

Константинополь 29 жовтня. Розпочате роззброєнє здержано знову. Крок сей приписують ноті держав в справі реформ в Македонії.

Мехіко 29 жовтня. Якийсь чоловік іменем Тоскано, котрого лише що недавно випущено з вязниці, стрілив пять разів з револьвера до президента републики Порфірія Діяц, але всі вистріли хибили.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелізниць державних** оповіщує: Дня 19 с. м. отворено в окрузі ц. к. Дирекциї зелізниць держ. в Празі, зелізницю льокальну Ічин-Ровенско-Турнав зі стациями Ічин, Айзенштадль, Лібун, Ровенско, Ґрос Скаль, Турнав і перестанками Вальдіц, Іноліц, Іван, Борек Троски, Вартенберґ і Турнав місто. — Стациї уряджено для загального руху а перестанки Вальдіц, Борек Троски і Турнав місто для руху особового і для товарів вціловозових наборах. Решту перестанків уладжено тілько для руху особового і пакункового. Білети для осіб всідаючих на перестанках видають кондуктори в поїзді. — Належитість за пакунки надані на стациях Айзенштадль і Ґрос Скаль, як і на всіх перестанках оплачує ся в стациї відбору.

Курс львівский.

Дня 28-ого жовтня 1903.	платять K. c.	жадають K. c.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	530 —	540 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	—·—	260 —
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	574·—	584 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	—·—	350 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	97 80	98 50
Банку гіпот. 5% преміов.	111·25	— —
Банку гіпот. 4½%	101 10	101·80
4½% листи застав. Банку краєв.	101 80	102 50
4% листи застав. Банку краєв. .	98 75	99 45
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	98·70	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	98 70	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	98·40	99·10
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	99·50	100 20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	101·70	—·—
„ „ „ „ 4½ %	101·25	101 95
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	98·50	99·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	— —	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	99 40	100 10
„ „ м. Львова 4% по 200К.	96 20	96·90
IV. Льоси.		
Міста Кракова	77·—	84· —
Австр. черв. хреста (Курс віденьский)	53·10	54·10
Угорск. черв. хреста	26·65	27.65
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	67·—	71· —
Базиліка 10 К	18·80	19·80
Joszif 4 К.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.--
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·24	11·40
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок нїмецких	117·10	117·8
Доляр америк.	4·80	5· —

Я мало з крісла не упала з зачудованя, коли мені Бріда оповідала про ту дивну стрічу. Розумієте тепер, що я гадала, говорячи про призначенє і долю?

Старий Роді затирав руки, сьміючи ся урадований.

— Отже так! Я і сестра сиділи при вікні, коли надійшов молодий хлопець і спитав нас, чи ми не бачили его корови, а ми відповіли: „Ні, ми не бачили.“ Ну і слово по слові, розговорили ся ми, а коли він мав відходити, сказала Марґарета тихо до мене: „Запроси его, аби вертаючи, вступив до нас на склянку чаю.“ Я так зробила і ми провели дуже приємно ціле по полудне. По чаю він попращав ся і відійшов. То було ві второк, а в четвер прийшов від него лист з запитанем, чи не віддалась би котра з нас за него? „Що робити?“ — спитала я Марґарету, а она відповіла просто: „Положи его на комині.“ Я так зробила. За два дни прийшов знов лист з таким самим запитанем і другий раз спитала я Марґарету: „Що робити?“ „Пійди з тим листом до отця духовного“ — відповіла она і я справді занесла лист до нашого о. сповідника, а той сказав: „Я розвідаю ся про него.“ І на питаня его всі люди говорили про Джемса лише самі похвальні річи. Відтак прийшов він сам, аби оглянути моє поле і показати мені квіт банковий на гроші, які мав там зложені і ми зараз таки установили день вінчаня.

— І позавидувати ему, мр. Слеттері, що дістав таку жінку — перебив тут мр. Мурфі вдовине оповіданє.

— Но, того не скажу! Ні, того не знаю! — Тут поплило кілька сльоз. — Я нїколи не маю богато щастя! Дві корови тілні погибли мені, відтак він сам помер і лишив мене як раз в найгорячійшім часі саму, так що вся тяжка робота упала на мене. Ні, ні, мр. Мурфі, не можете назвати щасливим того чоловіка, що мав мене за жену!

— Противно, я его так називаю! — відповів Раді голосом повним пересьвідченя.

— Заки ми побрали ся, то спробовав вуйко Шевн знов своєї давної кирини і робив, що лиш міг, аби Джемса відстрашити. Але сьвященик займив ся тепер тою справою і успокоїв Джемса. І так стояла річ одного дня так, другого инакше. Остаточно прийшло чотирнацять днів по нашій першій стрічи все таки до весіля. І я і Марґарета любили его, коли він спровадив ся відтак до нас. Він був розумний, приличний молодець, робив пильно всї роботи і ми не потребували вже нарікати на викиданє гроший і годованє лїнивих паробків, що цїлком не дбали про господарство. Джемс любив і худобину і не зробив їй нїколи кривди і взагалї, який був перед весїлєм, таким полишив ся і потім. Ми виїхали до Дублина, де він мешкав у свояків і з ними забавляв ся, а я була у моєї тїтки в Монастири милосердних сестер. Кожда з нас мало провела там час. Пізнїйше, коли Марґарета померла — мала сухоти — продали ми нашу ферму і Джемс перенїс ся сюди до свого старого вуйка, великого богача. Коли і той помер, Джемс унаслїдив по нїм ферму і від того часу я тут.

(Дальше буде).

— **Ціна збіжа** у Львові дня 27 жовтня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 7·90 до 8·—; жито 6·30 до 6·60; овес 5·40 до 5·75; ячмінь пашний 4·75 до 5·25; ячмінь броварний 5·50 до 6·—; ріпак 9·25 до 9·50; льнянка —·— до —·—; горох до вареня 6·50 до 9·—; вика 4·25 до 4·75; бобик 4·75 до 5·25; гречка —·— до —·—; кукурудза нова 5·80 до 6·20; хміль за 56 кільо 200·— до 220·—; конюшина червона 52·— до 56·—; конюшина біла 50·— до 70·—; конюшина шведска 45·— до 55·—; тимотка 23·— до 25·—.

Надіслане.

Вп. Панове Господарі!

Купуйте від християн краєві вироби а то, добрі **Млинки** до чищеня збіжа з движимими ситами „Нового моделю“, широкі 24 цалів, в ціні 25 до 30 і 35 зр. — **Плуги** до ораня, котрі орують на якій небудь колїсници, по 10 зр. і висше. — **Колїсниці** до плугів сильно оковані по 6 і 7 зр. — **Плужки** до підгортаня барабольцїлком зелізні по 8, 10, 12 і 15 зр. — **Значники** чотирорядові сильні, оковані, до робленя знаків на ряди під бараболї по 5 зр. — **Рала і Гаки** до зрушуваня рілї і витягання перею по 10 і 12 зр. — **Сїчкарні** всякого рода по 26, 30 і 36 зр. **Млинки або жорна** до меленя збіжа на муку, корбові з двома каменями, цїлком зелізні по 40 і 50 зр. — Всякі молотїльні доставляю також по низьких цїнах. — Вироби суть власні і випробовані. Поручаюсь дальшій ласкавій памяти і замавляти прошу під адресою:

Іван Плейза
в Турці під Коломиєю.

Тепер скажу, як робить ся замовленє на ріжні знаряди. Декотрі П. Т. господарі хотїли би собі замовити і спровадити деякі знаряди, але не знають в який спосіб. Робить ся так, що купує ся почтову картку кореспонденцийну за 2½ кр. і пише ся так: Вп. П. Прошу мені надіслати: плуг за 10 зр., млинок за 30 зр., сїчкарню за 26 зр., або що иншого, за цїну ту а ту, під поданою адресою. (Тут виписує ся четко імя і назвище, місце замешканя, почта і стация зелізниці). Гроші зложу при відборі знаряду з зелізниці, (або пересилаю переказом). — Адреса до мене:

Іван Плейза
в Турці під Коломиєю.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Тозариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, Чарнецкого, ч. 26.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

На всякий десяток кос даю одну косу і камень безплатно, то есть даром.

Довгота в центиметрах	65	70	75	80	85	90	95	100
за одну штуку з каменем Кор.	2·10	2·20	2·30	2·40	2·50	2·60	2·65	2·70
на 5-клгр. посилку іде штук	16	15	14	13	13	13	12	12

Карпатскі срібно-сталеві коси мають тонке як папірок, легке як перо полотно, котре тне як бритва найтвердшу (псянку), то есть ґірску траву і збіже; що тілько попаде під неї, перетинає за одним замахом; на стопу тілько незначно зуживають ся і мозольну роботу хліборобa на половину лекшу роблять. Приятна, легка робота на поли справляе радість всякому хліборобови, тому всякий косить тілько карпатскими срібно-сталевими косами.

Серпи озубрені з англійскої сталї дуже добре жнуть збіже і легко перетинають, так, що не чути в руках. Поручаю Вам, милі Сестри, хто замовить 20 штук серпів, дістане 2 даром.

Ціна за одну штуку 30 кр., то е 60 сот.

На всяке замовлене треба прислати 2 корон задатку, без задатку не висилаесь нікому. На жадане цінники даром і оплачено, просить запамятати нашу адресу. З почтенем:

Александер Копач,
Струтин вижний, п. п. Долина коло Стрия.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР“

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові

ПОЗИЧКИ уділяє своїм членам на $5^{1}/_{2}$% і 1% додатку на кошти адміністрациї, за предложенем документів виказуючих достаточну гіпотеку.

СПЛАТУ позичок розкладає догідно на рати до 10 літ. Сума позичок інтабульованих і за порукою 1,239.243 К.

ЧЛЕНОМ може бути тілько обезпечений тревало в „Дністрі“ від огню.

УДІЛ членьский виносить 50 К, вписове 2 К. Число членів 2.391 з 2.501 уділами на 125.050 К.

ВКЛАДКИ щадничі приймає „ДНІСТЕР“ і опроцентовує на 4% Сума вкладок на 1.256 книжочках 1.103.333 К.

ЧИСТИЙ ЗИСК розділяє ся частию на дивіденду для членів. частию на публичні добродійні цїли: на церкви, бурси, захоронки. школи і т. д. На ті цїли роздано дотепер з товариства кредитового 10.840 К.

ІНФОРМАЦИЇ в справах позичок уділяє Дирекция і аґенти.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи“ і „Ґазети Львівскої“ може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

СТЕЛЛЯ найновійший інструмент сальоновий швайцарский, самограй, ноти металеві без гачиків в ріжних величинах. Продає **Соболевский** годинникар у Львові, площа Марийска (готель французский).

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом И. Недопада. (Телефона число 527).